РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У. 12563/15
Дана 10.01.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А., из ..., ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад, чије предмете је преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени поступак Нови Сад, ради поништаја решења број: 200-433-17-00771/2015-I 2001 од 10.06.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 10.01.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног оделења за другостепени поступак Нови Сад, број:200-433-17-00771/2015-I 2001 од 10.06.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу, на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Бачка Паланка бр. 205-433-17-64583/2015 од 16.04.2015. године, којим је одбијен захтев за рефундацију плаћеног ПДВ-а при куповини првог стана из члана 56. Закона о порезу на додату вредност Б.Б., са адресом у ..., ..., ЈМБГ: ..., број захтева 205-433-17-04060/2014-I2Б06 од 06.10.2014. године, поднети Министарству финансија-Пореској управи – Филијали Бачка Паланка као неоснован. Другим ставом диспозитива одређено да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетој Управном суду 28.08.2015. године, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права,

односно члана 56а Закона о порезу на додату вредност. Указала је да другостепени орган произвољно и нетачно тумачи одредбе о платном промету и елиминише једну врсту плаћања која је Законом прописана и која у крајњем случају представља основ за повраћај ПДВ-а за куповину првог стана, у смислу да је купопродајна цена - вредност стана у потпуности исплаћена продавцу. У тужби је цитирала одредбе члана 56а став 1. и 2. Закона о порезу на додату вредност и члана 32. став 1. Закона о платном промету. Истакла је да је смисао измене Закона о ПДВ-у који се односи на члан 56а став 2. тачка 2. у томе да се избегне плаћање ван законских токова и да се право на рефундацију ПДВ-а не признаје у случају да је цена исплаћена цесијом, асигнацијом и компензацијом. На основу наведеног предложила је да Управни суд поништи оспорено решење и донесе одлуку којом се признаје право на рефундацију ПДВ-а за куповину првог стана, јер је целокупна купопродајна цена за куповину стана исплаћена продавцу, а што аргументује непобитним чињеницама.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списа предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је тужиља 06.10.2014. године поднела Пореској управи, Филијали Бачка Паланка писмени захтев за рефундацију плаћеног ПДВ-а за куповину првог стана из члана 56а Закона о порезу на додату вредност на износ од 311.120,50 динара, а по основу Уговора о купопродаји непокретности, овереног у Основном суду у Бачкој Паланци дана 26.08.2014. године, под Ов 3 .../2014. Уговор је закључен између “В.В.” из ..., ...бр..., као продавца, и Б.Б.из ..., ...бр. ..., као купца, стана у поткровљу површине 55м2 у ..., ... бр. ..., на парцели број ...КО .... Решавајући по захтеву за рефундацију ПДВ првостепени орган је донео решење 29.10.2014. године, којим је одбио захтев за рефундацију плаћеног ПДВ-а при куповини првог стана, а које решење је поништио другостепени орган решењем од 29.12.2014. године. У поновном поступку донето је ожалбено решење 16.04.2015. године, којим је одбијен захтев за рефундацију плаћеног ПДВ-а при куповини првог стана а у образложењу као разлог за одбијање захтева је наведено да је предметни стан сграђен реконструкцијом постојећег грађевинског објекта као да је уплата дела купопродајне цене у износу од 2.240.000,00 динара, извршена уплатом пазара на текући рачун продавца, а што тужиља и не спори, те стога нису испуњени услови за остваривање права на рефундацију ПДВ-а из члана 56а Закона о ПДВ-у. Тужени орган је разматрајући наводе жалбе одлучио као у диспозизиву решења .

Одредбом члана 56а. став 1. Закона о порезу на додату вредност (“Службени гласник РС”, бр. 84/2004...108/13) прописано је да право на рефундацију ПДВ за куповину првог стана, на основу поднетог захтева, има физичко лице – пунолетни држављанин Републике, са пребивалиштем на територији Републике, који купује први стан, а у ставу 2. истог члана прописано је, да купац првог стана може да

оствари рефундацију ПДВ из става 1. под условима да од 1. јула 2006. године до дана овере уговора о купопродаји на основу којег стиче први стан није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике и да је уговорена цена стана са ПДВ у потпуности исплаћена продавцу уплатом на текући рачун продавца.

Одредбом члана 10. став 1. Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ и о начину и поступку рефакције и рефундације ПДВ („Службени гласник РС“ бр. 107/04...74/13) прописано је да купац првог стана из члана 56а Закона остварује рефундацију ПДВ у складу са Законом, на основу писменог захтева, који подноси надлежном пореском органу, док је ставом 5. тачка 6) истог члана Правилника прописано да се уз захтев из става 1. овог члана доставља доказ да је уговорена цена стана са ПДВ у потпуности исплаћена уплатом на текући рачун продавца, односно доказ да је на име уговорене цене стана са ПДВ исплаћен износ који није мањи од износа ПДВ обрачунатог за први пренос права располагања на стану уплатом на текући рачун продавца у случају куповине стана под непрофитним условима из члана 56а став 3. Закона.

По оцени Управног суда, основано се тужбом указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужиоца, јер је у поступку који је претходио доношењу првостепеног решења погрешно примењено материјално право, што је тужени орган пропустио да правилно оцени.

Ово стога што је, по налажењу суда, тужени орган погрешно закључио да је првостепени орган правилно одбио захтев тужиље, јер је тужиља купопродајну цену делимично исплатила на благајни продавца, будући да је у смислу цитиране одредбе члана 56а Закона о порезу на додату вредност и члана 10. Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ у поступку и поступку рефакције и рефундације ПДВ релевантно да је купац који купује свој први стан, физичко лице – пунолетни држављанин Србије, са пребивалиштем на њеној територији, да од 1. 07. 2006. године до дана овере уговора о купопродаји, на основу којег стиче први стан, није имала својину, односно сусвојину стана на територији Србије и да је уговорена цена стана са ПДВ-ом у потпуности исплаћена продавцу, уз обавезну уплату новца на рачун инвеститора, а да је у конкретном случају неспорно да постоји доказ да је уговорена цена стана са ПДВ-ом у потпуности исплаћена на текући рачун продавца, при чему је небитно што је купац уплату дела цене стана извршио на благајни, а продавац истог дана исти износ уплатио на свој текући рачун код пословне банке.

С обзиром да је оспорено решење поништено због повреде материјалног права, суд је решавао без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09) и предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање, да правилном применом материјалног права донесе нову одлуку у овој управној ствари.

Суд није прихватио захтев тужиље за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су утврђене повреде правила поступка од стране туженог

органа, које мора отклонити тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање па није постојала ни законска обавеза да одлучи у спору пуне јурисдикције.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што је тужени орган везан правним схватањима суда и примедбама суда у погледу поступка, а према одредби члана 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 10.01.2018. године, III-8 У. 12563/15

Записничар **Председник већа-судија**
Снежана Томић,с.р. **Биљана Тамбурковски- Баковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД